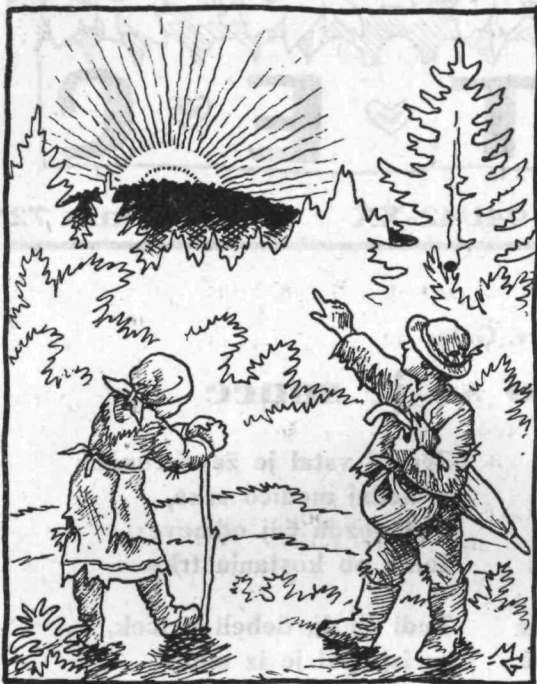

Morje je prebrodil

Ilustriral M. Gaspari

Sonce sije

Sonce je posijalo skozi goščavje. Tonca sili dol, ker se že težko drži v vejah, in Tinč se mora slednjič vdati. Previdno ji pomaga dol, najprej z veje na vejo, potlej pa jo spusti ob deblu na tla. Potem se spusti dol še sam. Kaj pa zdaj? Če bi bilo še kaj brašna, da bi se dekle pokrepčala; a cula je prazna — in dekle bo omagala.

Ko fant to razmišlja in se ozira na vse strani, mu pa pogled obvisi na soncu. Nekaj časa se ozira vanj, potem pa vzklikne kakor bi uzrl rešenje:

»Sonce, sonce!«

Kar poskakuje od radosti, deklica ga pa gleda topa in se ji zdi, da se je bratcu zmešalo, najbrže od hudega, saj ni čudno.

»Tonca, sonce sije! Vidiš, to naju bo rešilo!«

»Oh, Tinč, kaj če nama sonce!«

»Da, sonce bo nama kazalo pot. Natanko vem, od katere strani sije zjutraj sonce na Hruševje in kako se potem suče. Glej, če pogledam na sonce, pa vem, kje je Hruševje. Viš, tam je.«

»Zakaj pa tega včeraj nisi vedel?«

»Se nisem na to spomnil ali pa morda sonca ni bilo. O, zdaj sva že dobra, da sem le na to prišel in da sonce sije. Bog bodi zahvaljen! Ravno v nasprotno smer od sonca bova krenila pa bo prav. Boš lahko hodila, Tonca?«

»Oh, ne morem! Najrajši bi tu počakala, da pride kdo pome.«

»Kdo? Volkovi!« — Punče se zdrzne: »Ne, ne, kar pojdiva, tu ne ostanem.«

»Potrpi, Tonca, veš, midva morava proč od tu, sicer bo naju konec. Našla bova maline, pa se boš okrepčala. Kar pojdiva!«

In sta krenila v smer, kakor jima jo je kazalo sonce. Deklica se je obesila fantu na roko in na ramo — in on jo je vlekel, kar je le mogel. Vlekla sta se in vlekla, omahovala in klecala, in ako bi ju kdo skrivaj opazoval, bi prav gotovo mislil, da ta dva reveža nikoli več ne prideta iz Volkovnjaka. Medtem ko je bila Tonca že docela izčrpana in je tudi že Tinč kazal znake močne utrujenosti, je bila edina še njegova volja tu, ki ni marala popustiti. On je gazil in gazil in vlekel Tonco, da, skoro nesel jo je. In ko je deklica to videla, kako je ubog in izmučen, se je potrudila, kolikor se je le mogla, pa stopala sama za njim, da ga je razbremenila.

»O, Tinč, ti si tako izmučen!« je rekla, sama izmučena, da bi se najrajši spustila na tla.

»Kar pogum, Tonca, boš videla, da bo kmalu bolje.« Tako jo je vzpodbujal in verno pazil, da nista zgrešila smeri.

Prišla sta na pot, ki je vodila v isto smer. Dobro, šla sta po nji in mnogo laže jima je bilo hoditi, kakor pa gaziti po gošči. Prišla sta do malinjega polja.

»Stoj! Maline! Oh, maline!« Samo to je vzkliknil Tinč z javkajočim glasom in zagazil med rdeči sadež ter potegnil Tonco za sabo. Hlastno sta segla po sladkem sadu pa v hipu pozabila na vse svoje reve. Najsi bi sami gadi sikali okrog njiju, bi se zdaj ne menila za nobeno nevarnost. Res sta jih videla, enega, dva, tri, ki so se grelí po skalah ter stražili svoje malinje polje. Otroka sta se jim sicer izognila, bežala pa nista. Ko sta se precej dobro pokrepčala, sta šla dalje in si na naslednji gozdni praznoti privoščila še rdečih jagod. Tudi tu sta naletela na jagodne varuhe gade in modrase; enega sta morala ukrotiti celo s kamenjem, ker ju je le preveč drzno napadal.

»No, Tonca, ali ti je že kaj odleglo?« jo vpraša slednjič Tinč.

»Zdaj mi je že bolje,« prikima deklica dokaj živahneje.

Vidno pokrepčana sta šla dalje. Še bolj sta oživila, ko sta zaslišala ropot voza, ki je prihajal bliže in bliže. Ko so se iz ropota zaslišali slednjič tudi človeški glasovi, ni bilo nobenega dvoma več, da sta se izgubljenca že izvlekla iz globine Volkovnjaka in da se že bližata človeškim bivališčem. Resnično, nasproti jima pride volovska vprega, za vozom pa stopata dva gozdarja. Otroka bi najrajši zavriskala od veselja, posebno še ko spoznata, da sta gozdarja iz Hruševja. O, hvala Bogu, rešena sta, rešena! Našla sta končno le pravo pot do ljudi!

Vola obstaneta ter zabodeno buljita v mlada popotnika, ki se zdita voloma kakor prikazen. Vsa raztrgana sta in okrvavljena in voliča pač nista vajena srečavati take prikazni. Gozdarja, zaverovana v svoje pomenke, se šele zdaj ozreta in kar obstaneta, kakor bi jima sapo zaprlo.

»Kaj pa vidva tu?« izusti eden. — »Domov greva,« odvrne Tinč.

»Domov? Kam domov?«

»Na Hruševje.«

»Pa kaj nista vidva Ratajeva?« — »Seveda sva.«

Gozdarja se čudita ter ju sprašujeta, kako in kaj je z njima. Nazadnje ju poučita, naj gresta kar po tej poti naprej. Ko prideta na hruševske laze, se bosta že spoznala in našla pravo pot proti domu.

Šli so narazen — in mlada popotnika sta zdaj vse drugače stopala, ker sta se zavedala, da sta na trdnih tleh in da ju nič več ne zajame začarani krog. To jima je dajalo novih moči — in Tonca je malone že sama stopala poleg Tinča. Torej jima je le sonce nakazalo pravo smer in ju spravilo iz tistih divjih temin. Če Tonca zdaj pa zdaj kaj potoži, kako ji je vroče, se pa Tinč z neko hvaležnostjo ozre po soncu in si misli: Naj le sije to zlato sonce! Če bi ga ne bilo, bi tavalala še Bog ve kod.

Na hruševskih lazih sta prišla končno iz gozda. Tu sta legla in se močno oddahnila, ko sta začutila zopet varna tla pod nogami, kakor bi stopila z razburkanega morja na trdno obrežje. Tu sta zopet svobodno zadihala, razgledavala se

vsenaokrog po senožetih ter videla nad sabo jasno nebo. Od tu pa nista imela več daleč. Bilo je še nekaj hoste, ki se je pa bolj in bolj redčila ter polagoma prehajala v pašnik. Tu se je pričevala hruševska gmajna; ko sta prispela na vrh klanec, se jima je pa nasmehnili Hruševje. Tudi izletnika sta se nasmehnili in Tinč je rekel Tonci:

»Vidiš, si se bala, da ne pridèva, jaz sem pa vedel, da morava priti.«

Samo prikimala je Tonca. Bila je neizrečeno srečna, da sta prišla iz tistih strašnih temin zopet na sončno Hruševje. Nista marala skozi vas, ampak sta krenila po zavrtih, da bi ju ljudje ne srečavali. Sramovala sta se pred ljudmi, ker sta bila tako grdo razcapana. Komaj pa sta prestopila Ratajev vrt, ju je že zapazila teta Ratajka. Že od daleč je pričela viti roke, ko sta pa prišla bliže, se ju je prestrašila in zakričala: »Kakšna pa sta!«

Izletnika sta povesila glave in nista vedela kaj odgovoriti. Kaj naj rečeta? Taka sta pač, kakršna sta.

»Kod sta pa hodila, za božjo voljo?«

»Po gozdu.«

»So vaju mar volkovi napadli?«

»Volkovi — tudi volkove sva videla,« reče Tinč obotavljaje se.

»Križana gora! Saj sem rekla, da se vama je kaj pripetilo!«

Iz hleva pride stric Rataj — in tudi on zmajuje z glavo, ko ju uzre. Otroka sta pa bila malobesedna in nista mogla v kratkih besedah povedati tega, kar sta doživela, a tudi nista hotela. Le nekaj sta izvlekla stric in teta iz njiju; potem je pa prišla teta Tonco za roko, rekoč:

»Pojdi noter, pojdi, otrok moj, da te umijem in preoblečem.«

Milo se je storilo Tonci, kakor bi jo vodila mati za roko. Notri v hiši je s solzami v očeh priznala teti, kaj je doživela. Tudi teta se je jokala in jo pritiskala k sebi kakor lastnega otroka. Ko jo je umila, jo je spravila naravnost v posteljo. Stric je medtem zasliševal Tinča. A kdor bi to zasliševanje na skrivaj opazoval, bi moral videti, kako je stric Rataj z vedno večjim zanosom pogledoval fanta. Nazadnje ga je potrepljal po rami pa mu rekel: »No, le spravi se noter, si gotovo lačen.« Ni ga maral vpričo pohvaliti, dasi mu je dečkov pogum vidno ugajal, in sicer tako močno, da si je ponosen navihal brke ter s posebnim dopadenjem gledal za dečkom, ki je odhajal noter. Teta je že cvrla jajca in kuhala čaj. Razumela je, da je treba trudnima popotnikoma izredno postreči.

(Konec prihodnjič.)

Winkler Venceslav

Rajanje

**Skokoma s hriba na polje hitimo,
jutranjo zarjo za roko lovimo.**

**Zarja z zvezdami po logih opleta,
kjer se dotakne, glej, cvet poleg cveta!**

**Zarja svoj plašč čez gorice razgrne,
zvezdo poslednjo na nebu utrne.**

**Zarja omahne, svetlo zagori,
tiho utone v bleščeč sončni sij.**

**Mi pa nad sonce brž prav po otročje
in ga zajamemo polno naročje.**